

Naisten turhista töistä.

Kun meillä nyt on uusi, oma »Käsiteollisuus» lehti, koti- ja puhdetöidenkin äänenkannattaja, niin olisi mielestäni tärkeää puhua vähän ylellisyyskäsitöistä, turhista korutöistä, joiden valmistamiseen varsinkin naiseimme usein ovat niin valmiit aikaansa uhraamaan. »Käsiteollisuushan» uusia hyviä malleja entisten kuluneitten tilalle tarjotessaan soisi myös, ettei näitäkään enemmän kuin lietsottua puhdetyöintoakaan turhiin tarkoituksiin käytettäisi.

Käydessämme myyjäisissä hyväntekeväisyystarkoituksia varten, näkee tavallisesti suurimmaksi osaksi sellaisia töitä, joista voi saada ihan pahan mielen, kun ajattelee, miten paljon aikaa niihin on pantu ja miten vähän todellista hyötyä ja iloa niistä on. Siellä näkee kaikenlaisia virkkaustöitä, joitten nimityksiäkään ei kaikkia tiedä: antimakasseja, lampputattoja, lampunpeitteitä, tyynynpäällisiä y. m. Näemme siellä kehyksiä korkkikoristeineen, samettisia kehyksiä, pitsireunaisia pieniä mattoja jos jonkinlaisia, jotka vähän aikaa käytännössä oltuaan eivät

ole muuta kuin pölynpesiä, joiden kaikkien siistinä pitämiseen tarvittaisiin aivan erityinen henkilö kodissa.

Tehdään sitä paljon kanavatöitäkin, joista ei ole mitään hyötyä. Yksi hyvin turha kappale, joka käytännössä on ihan haitallinenkin, on se nykyään muodissa oleva ikkunaverho, joka peittää koko ikkunan, estäen aurigon terveyttä ja iloa tuottavia säteitä pääsemästä vapaasti huoneeseen. Nämä verhot eivät ole syrjään siirrettävät vaan pingotetaan ne ikkunan puitteeseen, niin että prameileva, paljon työtä kysynyt malli esiintyy koko komeudessaan. Mutta siitä komeudesta en luule paljon hauskuutta olevan, sillä monin kerroin hyödyllisempään olisi aikaa, joka sen ompelemiseen on pantu, voitu käyttää.

Tulisi liian pitkävetiseksi luetella kaikkia turhia töitä naisten käsitöitten joukossa, tarkoitukseni oli vaan huomauttaa, että ei pitäisi tehdä korutöitä ainoastaan tehdäkseen jotakin ja täyttääkseen kotinsa kättensä töillä. Ei pitäisi tehdä töitä joita

ruotsinmaalainen rouva Elsa Törne »Solidar» nimisessä kirjassaan hyvin kuvaavasti kutsuu todistukseksi todellisesta työnpuutteestamme, huolimatta näennäisestä ahkeruudesta. Jokaisella työllä pitäisi olla ihan määrätty hyödyllinen tarkoituksensa. Ainoastaan silloin voi siitä koitua iloa ja mieleen tyydytystä.

Tahtoisin vielä sanoa muutaman sanan virkkaustöistä, varsinkin pitsin virkkaamisesta. Minusta käsin virkatut pitsit vaikuttavat käsitöiden joukossa niinkuin harmonikan soitto musiikin alalla. Äärettömän suuri osa naisiamme uhraa aikaansa siihen. Kansakouluissakin opetetaan tyttöjä pitsejä virkkaamaan paitoihinsa ja housuihinsa. Se minusta on aivan turhaa ja oikein väärin käytettyä aikaa. Pieni suora reikä-ompeleu hihan reunassa nelisnurkkaisessa kaulurissa sekä housunlahkeen reunassa olisi mi-

nusta paljon hauskemman näköinen ja totuttaisi silmää huomaamaan kauneutta suorissa yksinkertaisissa muodoissa. Olis hauskaa kuuten kuulla toistenki. mielipiteitä siitä eikö pitsinvirkkausta ole todellakin turhaa opettaa kansakouluissa.

Niistä monista muista aiheettomista »ahkeroit-ten kätösien valmisteista,» jotka yhdessä muun runsaan rihkaman kanssa vielä monille kodeillemme huutokauppa-makasiinin leiman antavat, en tällä kertaa sen enempää käy kertomaan. — Olen vaan pistänyt paperille nämä rivit esittäökseni niitten kautta toivomukseni, että »Käsiteollisuudessa» tuon-nempana tul-taisiin seikkaperäisemmin meillä vielä niin yleistä sokeutta ja ymmärtämättömyyttä tällä alalla paljastamaan.

Anna.